

Arrest

nr. 121 373 van 24 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en haar voogd X, die verklaren van Marokkaanse en Belgische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende het bevel tot terugbrenging van 23 september 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster die verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, wordt op 9 februari 2011 te Kuurne naar aanleiding van een onaangekondigde woonstcontrole aangetroffen in illegaal verblijf door de politiediensten.

Op 17 mei 2011 verzoekt verzoeksters voogd om de afgifte van een aankomstverklaring.

Op 3 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Voor de verzoekster wordt op 6 februari 2012 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 19 maart 2012 door de gemachtigde onontvankelijk verklaard. Ook wordt op 19 maart 2012 een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) afgeleverd.

Op 17 januari 2013 wordt voor de verzoekster een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend, die op 21 februari 2013 opnieuw onontvankelijk wordt verklaard door de gemachtigde. Op 21 februari 2013 wordt ook een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) afgeleverd. De verzoekster dient tegen het voormelde bevel tot terugbrenging van 21 februari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die in het arrest met nr. 106.291 van 3 juli 2013 het beroep verwerpt.

Eveneens wordt er tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 21 februari 2013 een beroep ingediend. Bij 's Raads arrest nr. 106.292 van 3 juli 2013 wordt de beslissing van 17 januari 2013 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag van 6 februari 2012 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, vernietigd.

Op 23 september 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters aanvraag van 6 februari 2012 om machtiging tot verblijf op basis van 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 september 2013 treft de gemachtigde een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Deze beslissing wordt aan verzoeksters voogd ter kennis gebracht op 2 oktober 2013.

Dit is thans de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid die de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder haar bevoegdheid heeft, of van haar gemachtigde, wordt aan

V. R. J. J.

geboren te (...) op (...)

van Belgische nationaliteit

verblijvende te (...)

bevel gegeven de genaamde B., Y.

Geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Marokko

Adres: (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar zij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekster werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en dus niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

2.2. De verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder werpt in de nota een exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de bestreden beslissing.

Hij is van oordeel dat de verzoekster het vereiste belang ontbeert bij het door haar ingediende beroep tot nietigverklaring ten aanzien van deze beslissing, nu het om een herhaald bevel tot terugbrenging gaat en er ter zake een gebonden bevoegdheid is van de staatssecretaris.

In de nota met opmerkingen zet hij de exceptie als volgt uiteen:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel tot terugbrenging, genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1° 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet toegestane termijn, een nieuw bevel tot terugbrenging aan de verzoekende partij haar voogd ter kennis te laten brengen.

Terwijl artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 als volgt luidt:

"Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38. "

Verweerder wijst bovendien op het feit dat het bevel tot terugbrenging een herhaald bevel betreft, nu aan de voogd van de verzoekende partij reeds op 21.02.2013 een bevel tot terugbrenging werd gegeven. Verzoekende partij heeft dit bevel aangevochten, doch bij arrest nr. 106.291 dd. 03.07.2013 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekster een schending op van de artikelen 3 en 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren."

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

3.2. Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, luidt als volgt:

*“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
(...)
2° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

Artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

*“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.
Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

Er dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende zal de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht zijn een bevel om het grondgebied te verlaten *cq.* bevel tot terugbrenging af te geven wanneer, in het desbetreffende geval, één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn.

3.3. *In casu* dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt, wat door de verzoekster geenszins wordt betwist.

In het voorliggend geval verblijft de verzoekster langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of zij slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Deze vaststelling van de verweerder is volgens de Raad voldoende om tot de tweede bestreden beslissing te komen en wordt door de verzoekster niet betwist. De verweerder zal, gezien de gebonden bevoegdheid, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het bestreden bevel niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, een bevel tot terugbrenging te treffen. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing

kan de verzoekster in principe dan ook geen voordeel opleveren zodat zij geen belang heeft bij het onderhavige beroep.

Er zijn echter gevallen denkbaar waarin de afgifte van een bevel, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht. Geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het gegeven dat de verweerder in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel tot terugbrenging, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekster met betrekking tot de opgeworpen exceptie dat artikelen 3 en 8 van het EVRM als hogere rechtsnormen werden ingeroepen waardoor er geen gebonden bevoegdheid is. De Raad merkt op dat enkel een ernstige grief inzake artikel 3 en/of 8 van het EVRM er aan in de weg staat dat de verweerder in toepassing van zijn gebonden bevoegdheid bij een gebeurlijke vernietiging opnieuw een bevel tot terugbrenging aflevert.

Bovendien blijkt dat het tevens gaat om een herhaald bevel tot terugbrenging. De Raad wijst er dienaangaande op dat het eerdere bevel tot terugbrenging van 21 februari 2013 definitief en uitvoerbaar is. De verzoekster diende weliswaar tegen het bevel tot terugbrenging van 21 februari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, doch dit beroep werd met 's Raads arrest met nr. 106.291 van 3 juli 2013 verworpen en het blijkt niet dat tegen deze beslissing van de Raad een cassatieberoep is ingesteld bij de Raad van State. Het gegeven dat de verzoekster thans, ook buiten het huidige bevel tot terugbrenging om, reeds het voorwerp uitmaakt van een definitief bevel tot terugbrenging en het gegeven dat gelijkaardige grieven inzake artikel 3 en 8 van het EVRM reeds werden verworpen bij voornoemd arrest nr. 106.291 heeft dan ook zijn invloed op het door de Raad te voeren onderzoek inzake de grieven ontleend aan het EVRM.

In het raam van artikel 13 van het EVRM zal de Raad de grieven in het kader van artikel 3 en 8 van het EVRM hieronder bespreken.

3.4 Voor wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft

De verzoekster licht haar eerste middel met betrekking tot artikel 3 van het EVRM als volgt toe:

“Zoals reeds hierboven in het feitenrelaas aangehaald is de verzoekende partij ernstig ziek. Zij heeft psychiatrische problemen waarvoor een adequate medische behandeling noodzakelijk is. Dit teneinde verdere psychotische opstoten te vermijden. De verzoekende partij werd reeds verschillende malen gehospitaliseerd en is op heden nog steeds in de nazorg.

De verzoekende partij is afkomstig uit Marokko, alwaar ze door haar vader aan haar lot werd overgelaten. De erbarmelijke levensomstandigheden die de verzoekende partij in het verleden heeft gekend zullen ongetwijfeld hun weerslag hebben gehad op de psychologische ontwikkeling van de verzoekende partij.

In België verblijft zij bij haar broer en diens echtgenote. Zij dragen de financiële kosten voor de medische behandelingen en nemen de zorg van de verzoekende partij op zich.

Gelet op de gezondheidstoestand van de verwerende partij, dienen ook deze medische problemen in aanmerking te worden genomen bij het nemen van dergelijke uitwijzingsbeslissingen. Zij is in België in behandeling voor deze aandoeningen, waarvan duidelijk is dat deze adequaat dienen opgevolgd te worden, en dit teneinde verdere opstoten te vermijden.

De bestreden beslissing vermeldt geen enkele motivering op dit vlak. Nergens wordt de medische toestand van de verzoekende partij aangehaald. Nochtans blijkt dat de medische opvolging noodzakelijk

is. Het risico is immers reëel dat de verzoekende partij, bij het ontbreken van deze behandelingen, een mensonwaardig bestaan zal leiden.

Een schending van artikel 3 E.V.R.M. is nog meer reëel nu de verzoekende partij afkomstig is uit Marokko en aldaar geen passende behandeling kan krijgen. Dit blijkt trouwens ook meer dan genoegzaam uit objectieve informatiebronnen.

"Adequate medical care is available in Morocco 's largest cities, particularly in Rabat and Casablanca, although not all facilities meet high-quality standards. Specialized care or treatment may not be available. "

(stuk9, "Morocco: country specific information", Travel. State. Gov., dd. 25 mei 2011, geconsulteerd op 30 oktober 2013, te consulteren op <http://travel.state.gov/travel/cis pa tw/cis/cis 975.html#medical>).

"Ongeveer een jaar geleden publiceerde het Marokkaanse ministerie van Volksgezondheid een rapport waarin staat dat de helft van de Marokkaanse mensen die lijden aan een psychische stoornis geen hulp zoekt.

Volgens het ministerie heerst er in Marokko nog steeds een taboe om erover te spreken laat staan om hulp te zoeken waardoor veel patiënten in stilte lijden, zo meldt Hibapress.

Volgens professor Hassan El Ouardi ontbreekt een goede strategie als het gaat om de geestelijke gezondheid van Marokkanen doordat regeringen het niet als prioriteit zagen. De Marokkaanse wetgeving omtrent psychische kwesties dateert zelfs van het jaar 1959. Ook legde hij de schuld bij het gebrek aan goede instellingen waar de zieken terecht kunnen.

In heel Marokko zouden er slechts 27 zijn. Daarnaast zijn de gebouwen vervallen en heerst er een tekort aan beschikbare bedden en artsen. Het ministerie heeft daarom besloten om 35 miljoen dirham te spenderen aan de renovatie van de instellingen voor geestelijke gezondheidszorg. "

(stuk 10, "Geestelijke gezondheid Marokkanen in gevaar. Marokkanen met mentale stoornissen lopen gevaar", d.d. 5 december 2012, artikel te consulteren op <http://nieuws.marokko.nl/24431/geestelijke-gezondheid-marokkanen-in-gevaar>, geconsulteerd op 30 oktober 2013).

Hier in België hebben wij een goed uitgebouwde medische hulpverlening. Er bestaan verschillende vormen van behandeling en de artsen maken tijd voor de patiënt om op zoek te gaan naar de meest geschikte therapie.

Bovenstaande geciteerde objectieve informatie toont aan dat het voor de verzoekende partij onmogelijk zal zijn om in Marokko de noodzakelijke medische behandeling en opvolging te genieten. Bovendien kan zij er niet terugvallen op vrienden of familieleden, hetgeen zeer nefast is voor haar psychische toestand.

Bijgevolg zal de verzoekende partij de noodzakelijk en gespecialiseerde hulp niet kunnen krijgen. Er wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met een mogelijke stopzetting van de behandeling. Bij een gedwongen terugkeer naar Marokko zullen de medische problemen verergeren. De bestreden beslissing maakt in dit opzicht dan ook een schending van artikel 3 E.V.R.M. uit.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft nochtans beslist dat ook bij beslissingen omtrent uitwijzingen op basis van de asielprocedure rekening dient te worden gehouden met de gezondheidstoestand van de asielzoeker (RvV, 31 januari 2012, nr. 74.396)."

De Raad wijst er op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *addé* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de vreemdeling naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker zelf (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

De verzoekster wijst er op dat er een risico bestaat dat zij bij een terugkeer blootgesteld zal worden aan een vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer er geen adequate behandeling bestaat voor haar aandoening in het land van herkomst. De verzoekster verwijst naar en herhaalt de argumenten die zij aanhaalde in het beroep dat ingesteld werd tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot medische regularisatie op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Zij verwijst tevens naar enkele mensenrechtenrapporten die handelen over de voorzieningen van de geestelijke gezondheidszorg in Marokko. Volgens de verzoekster blijkt uit deze rapporten dat een adequate behandeling in het land van herkomst niet mogelijk is. Zij besluit dat de bestreden beslissing geen rekening hield met de mogelijke stopzetting van de behandeling die een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

De Raad merkt op dat *in casu*, waar de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM verbonden is met de medische situatie van de verzoekster, een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het is aan de verzoekster om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verzoekster stelt *in casu* dat zij ernstig ziek is, dat zij verschillende malen werd gehospitaliseerd wegens psychiatrische problemen en dat zij in Marokko aan haar lot zal worden overgelaten. Zij meent dat artikel 3 van het EVRM is geschonden omdat zij in Marokko geen passende behandeling zal krijgen en verwijst hiertoe naar twee algemene bronnen van informatie waaruit blijkt dat adequate medische hulp in de grotere steden in Marokko aanwezig is, maar dat niet alle medische voorzieningen van de hoge kwaliteitsvereisten voldoen en dat een goede strategie ontbreekt inzake de geestelijke gezondheidszorg doch waarin tevens wordt gemeld dat 35 miljoen dirham wordt uitgetrokken om te spenderen aan de renovatie van de instellingen voor geestelijke gezondheidszorg.

De loutere verwijzing naar deze algemene informatie omtrent de gezondheidszorg in Marokko is echter niet van aard dat hiermee wordt aangetoond dat er in het concrete geval van de verzoekster dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing. Ook de loutere beweringen dat zij in Marokko op niemand kan terugvallen en dat haar medische problemen bij een terugkeer naar Marokko zullen verergeren, volstaan niet.

De Raad verwijst dienaangaande naar de rechtspraak van het EHRM ter zake. In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855 hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest "D. v. The United Kingdom (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor

de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Het betoog van de verzoekster omtrent de mindere kwaliteit van de geestelijke gezondheidszorg en het niet kunnen rekenen op ondersteuning van familie of vrienden, volstaat in het licht van de hierboven weergegeven duidelijke rechtspraak van het EHRM niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Artikel 3 van het EVRM waarborgt immers niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst. Waar de verzoekster aanvoert dat ze door haar vader in de steek werd gelaten in Marokko, zij bij terugkeer opnieuw in erbarmelijke omstandigheden terecht zal komen die zij in het verleden heeft gekend en zij niet kan terugvallen op vrienden en familieleden, beperkt de verzoekster zich bovendien tot loutere beweringen die niet gestaafd wordt met een begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt overigens dat de vader van de verzoekster, die in Marokko verblijft, nog steeds het ouderlijk gezag uitoefent.

Bijgevolg toont de verzoekster niet aan dat zij bij een terugkeer in een vernederende of mensonterende situatie in de zin van artikel 3 van het EVRM terecht zou komen.

Bovendien kan in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende gelezen worden: “(...) *het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)*” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan worden afgeleid dat indien de verweerder in de huidige fase van de procedure de verzoekster op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat hij verzoeksters medische situatie in zijn geheel dient te hebben onderzocht (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: “*qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*”). *In casu* blijkt echter nergens uit dat de verweerder het bestreden bevel op een gedwongen wijze zal uitvoeren of dergelijke maatregelen plant. De loutere afgifte van een bevel tot terugbrenging inzake een minderjarige die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het de verzoekster vrij om aan de verweerder, gelet op haar medische situatie, een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel aan te vragen, zoals de verweerder reeds opmerkte in zijn nota met opmerkingen.

De Raad stelt bijgevolg vast dat de verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt.

3.5 Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft

De Raad wijst er op dat de verzoekster reeds het voorwerp uitmaakt van het definitief en uitvoerbaar bevel tot terugbrenging van 21 februari 2013. De verzoekster diende tegen dit bevel een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij zij onder meer een schending van artikel 8 van het

EVRM aanvoerde. Het beroep werd verworpen bij arrest nr. 106.291 van 3 juli 2013 en in dit arrest werd reeds op uitvoerige wijze toegelicht waarom het bevel tot terugbrenging van 21 februari 2013 artikel 8 van het EVRM niet miskent. De eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel tot terugbrenging, kan de verzoekster geen nut opleveren aangezien deze vernietiging niet kan verhinderen dat nog steeds gevolg dient te worden gegeven aan het definitieve bevel tot terugbrenging van 21 februari 2013 waarvan reeds in een met kracht van gewijsde bekleed arrest is geoordeeld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond en waar de verzoekster in het onderhavige beroep niet toelicht welke nieuwe elementen thans tot een ander oordeel zouden nopen dan hetgeen met het arrest nr. 106.291 werd geoordeeld. Het thans bestreden bevel tot terugbrenging werd bovendien genomen op grond van de loutere vaststelling van de illegale verblijfssituatie van de verzoekster en betreft geenszins een beslissing die werd genomen in het kader van een verblijfsaanvraag die gebaseerd zou zijn op de bescherming van het gezinsleven zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

In de hierboven uiteengezette omstandigheden dient de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM niet te worden onderzocht in het kader van de vaststelling dat het onderhavige beroep onontvankelijk is (cf. RvS 13 november 2012, nr. 9 210 (c)).

3.6 De aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM doen bijgevolg geen afbreuk aan het hoger vastgestelde gebrek aan belang bij het beroep. De door de verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan het rechtens vereist belang dient te worden aangenomen.

Het beroep is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE